

Seria de autor

•

PETRU CĂRARE

Petru CĂRARE (n. 13 februarie 1935, Zaim, județul Ti-ghina; azi raionul Căușeni), scriitor român din Basarabia. Absolvă școala medie din Căușeni în 1953. Urmează Facultatea de Jurna-lică a Școlii Centrale a Comsomolului din Moscova (1954-1956), iar în 1969 absolvă Cursurile Superioare de Literatură de pe lângă Institutul „M. Gorki” din Moscova. Activează în calitate de re-dactor coordonator în departamentele de satiră și umor ale mai multor publicații republicane. În 1964 devine membru al Uniunii Scriitorilor din RSSM. Debutează editorial în 1962 cu volumul de versuri *Soare cu dinți*, asupra conținutului căruia a intervenit cen-zura comunistă. Și mai dramatică e soarta volumului de versuri satirice *Săgeți* (1972), al cărui tiraj este scos din librării și nimi-cit. Dintre alte titluri mai menționăm: *Trandafir sălbatic* (1965), *Stele verzi* (1967), *Versuri* (1970), *Oglinzi* (1974), *Parodii și epigra-me* (1976; 1981), *Penița și bărdița* (1988), precum și cărțile pentru copii *Cale bună, Ionele!* (1962), *Ploaie cu soare* (1964), *Ce culoare are vîntul?* (1968), *Umbrela* (1970), *Ionică Tropoțel* (1978), *Brosuța cea isteată* (1983), *Tropoțel și toți ceilalți* (1987) ș.a. Opera lui Petru Cărare cuprinde, de asemenea, proză (volumele de proză scurtă *Zodia musafirului* (1970) și *Între patru ochi* (1979), precum și piese de teatru: *Umbra Domnului*, *Străinul*, *Portretul*, *Logodna cu bu-cluc*, *Drum deschis*.

Pentru creația sa, Petru Cărare a fost distins cu medalia „Mihai Eminescu” (1996), cu Premiul Național pentru Literatură (2000) și cu Ordinul Republicii (2010).

„Vocația comică a lui Petru Cărare s-a realizat pe deplin în parodii, care, detașându-se de obiectul și autorul vizat, au devenit texte autonome, parodii originale în sensul lui Topîrceanu...”

Mihai CIMPOI

CARTIER POPULAR

Petru CĂRARE

Parodii

Șarje de Glebus SAINCIUC

Ediția a IV-a

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 20 34 91, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: (021) 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate online pe shop.cartier.md
și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, Barnes & Nobles și pe cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău.
Tel./fax: 022 21 42 03. E-mail: librariadincentru@cartier.md
Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău.
Tel./fax: 022 24 10 00. E-mail: librariadinhol@cartier.md
Librăria online, shop.cartier.md.
Tel.: 068 555 579. E-mail: vanzari@cartier.md

Colecția *Cartier popular* este coordonată de Gheorghe Erizanu
Editor: Gheorghe Erizanu
Lector: Dorin Onofrei
Coperta: Vitalie Coroban
Design/tehnoredactare: Marina Darii
Prepress: Editura Cartier
Tipărită la Bons Offices

Petru Cărare
PARODII

Ediția a IV-a, mai 2018

Prima ediție a apărut în 1976 la Editura *Cartea Moldovenească*. Ediția a II-a:
Editura *Cartea Moldovenească*, 1981. Ediția a III-a: Editura *Săgeata*, 2000.

© 2018, Editura Cartier, pentru prezenta ediție. Toate drepturile rezervate.
Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Aprobat de Comisia de selecție pentru editarea cărții naționale și editat cu
contribuția Ministerului Educației, Culturii și Cercetării al Republicii Moldova.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Cărare, Petru.

Parodii/ Petru Cărare; Șarje de Glebus Sainciuc; cop.: Vitalie Coroban. –
Ed. a 4-a. – Chișinău: Cartier, 2018 (Tipogr. „Bons Offices”). – 364 p. –
(Colecția „Cartier popular”/ coord. de Gheorghe Erizanu, ISBN 978-9975-79-891-4).

1000 ex.

ISBN 978-9975-86-268-4.

821.135.1(478)-17

C 23

Autori consacrați

ION ANTON

Cu toamna de mână

Mireasă dulce, toamna mea întreagă,
Pe deget gândul ți l-am pus inel:
Mi-e visul copt, dar cine să-l culeagă
Când tu te uiți suprem de sus la el?
Sub ochi de zare-n cearcăn de oțel,
De păsări trece-o caravană-ntreagă.
Mi-e visul copt, dar cine să-l culeagă
Când ție-ți pare visul mătășel?
Mireasă dulce, toamna mea întreagă,
Ce-ar fi cu-aceste păsări să mai zbor

Și vată să-mi plătești pe al tău dor
Când eu, un crai zurliu, ți-oi spune-o-n șagă:
— Nu vrei a-mi strânge rodul meu întreg?
Nici eu, să știi, pe-al tău n-am să-l culeg.

Între sete și foame

Când trec prin codrul meu cel de simțire,
La chipul tău din doruri îi pun rame:
O sete-mi este foamea de iubire,
Și setea-mi de iubire-mi este foame...
Gândirea mea din cosmos se adapă
Și tot ce simt pe veci simțit rămâne:
Când sunt flămând, te rog să te faci apă,
Când sunt setos, te fă dărab de pâine.
Disting din zări a vămileor năframe
Și perspectiva-mi iese de la dos:
Pe mal de râu – eu am să mor de foame,
Cu pâinea-n mâini – eu am să mor setos...

Îmi place să fiu călcat

*„...nici ea nu bănuiește
Cât de gingaș este sărutul tălpilor ei...”*

Când mă apucă visările – iar când mă apucă,
apoi mă țin mult –, păi iată atunci
cu drag mă prefac în iarbă, în una pe care
tocmai trece iubita desculță,
în timp ce un curtezan sâcâitor
îi duce sandalele legate de propriul său gât,

voi nici nu vă puteți da bine seama
cât de dulce este sărutul tălpilor ei!
(Prea poate-i mai dulce decât cel al buzelor,
nu pot să știu precis, întrucât mă aflu
exact în ajunul celui dintâi sărut,
promis de zeița mea încă anul trecut.)
Da, dragii mei, când mă transform în iarbă,
aman îmi mai place să fiu călcat
de picioarele dragii mele,
ba o mai rog, la o adică,
să-i mai tragă și o tropoțică,
căci mă simt nespus de frumos:
ea – sus, eu – jos!
După ce mă calcă vârtos,
o rog să mă rupă și să mă dea de mâncare la iepuri –
da, accept să mor în gura hulpavilor urecheați,
ca astfel iubita-mi
să-și sporească mai considerabil planul de carne.

Da, când sunt iarbă, îmi place să fiu de dânsa călcat;
mă vrea pat – poftim că i-s pat,
mă vrea jilț – poftim că i-s jilț,
să se așeze moale într-însul
cu toate rochiile ei ca niște foale;
mă vrea harbuz – poftim, i-s harbuz;
mă vrea cobză – poftim, n-o acuz;
mă vrea de-aceea... de noapte –
pofitim, draga mea, chiar și asta se poate,
căci am un singur deziderat:
să fiu de tine... călcat...

Când pleci, închide ușa...

*„...căci ai plecat, iubito,
dar ai uitat în mine ferestrele deschise...”*

Au remușcări, iubito,
Defel nu te încearcă?
Te-ai dus precum vâslașul
Se duce dintr-o barcă.
Ba aș putea mai aspru
Ca să ți-o zic, iubită:
Te-ai dus precum vădana
Din casa părăsită.
Te-ai dus că ai, probabil,
Și visuri nepermise,
Dar cum de-mi lași la suflet
Ferestrele deschise?
De asta-ți dau iertare,
Dar vezi că tu, ghidușa,
Plecând cu-atâta grabă,
Nu mi-ai închis nici ușa.
Și-acum la mine-n suflet,
Cum vraște mi-i totul,
Să vezi ce-mi se holbează
Cu sânge tot idiotul.

Dar mai ales se uită –
Nu zi că nu te doare! –
Și fete tinerele,
Și multe văduvioare...
Deci, scumpa mea iubită,
Plăpândă ca brândușa,
De-ai să-mi mai pleci din suflet,
Te rog, închide ușa.

Iar pentru siguranță,
De-o dragoste curată,
Mai trage-mi și zăvorul
Și pune-mi și-o lăcată...

VADIM BACINSCHI

Vino, mamă, că-s acasă

Vino, mamă, nu te teme
Că nu te aștept supus,
Vin' să mai privim o vreme,
Eu – în jos, iar tu – în sus.
Cât se coace cucuruzul
Și cât timpul e frumos,
Ce s-aștepți autobuzul?
Vin' la mine, drept pe jos.
Vino, mamă, că-s acasă
Chiar și noaptea – te rog, crezi –,
Că soția nu mă lasă
În oraș să mă distrez.
Mă gândeam că ar fi bine
Să-ți vin eu, dar nu pot, vai,
Că am doi copii ca mine,
Iar mata pe nimeni n-ai...

IURI BARJANSCHI

Dochia cu rochia din Drochia

*„Chiar și-n somn îi văd cosița,
Zâmbetul și rochia...”*

Cine-o știe pe Dochița,
Dochia din Drochia?
Ca o cârjă i-i cosița,
O aripă – rochia.
Dacă ia în mâini mistria,
Stau mirate fetele –
Pân’ să-ți scarpini scăfârlia,
Ea ți-a dres peretele.
— Ce zidești pe schela ceea,
Tot sporindu-ți muncile?

— Fabrică, zahar să-ți deie,
Ca să știi ce-i dulcele.
Și-i răspund voios atunce:
— Dochia din Drochia,
Eu știu doar atâta dulce –
Ochii tăi și rochia.
— Ia mai bine, frățioare,
Saltă-mi cărămizile –
Dar în juru-i muncitoare
Umblă ca omizile.
Zic din jos de citadelă:
— Jenecica, Odochia,
Vai, ce sus e a ta schelă –
Nu-ți mai văd nici rochia.
Însă plec gândind că, poate,
Triste-s despărțirile –
Doar în vis de-or să-mi se-arate
Zâmbetu-i, privirile.
Cum înalți în sus cu fală
Fabrica din Drochia,
De nu-mi vii în capitală,
Rog, trimite-mi rochia...

Foaie verde

Frunză verde, frunză lată,
Noi culegem popușoi;
Frunza noastră e uscată,
Căci culesul e în toi.

Anghelina îl întreabă
Serios pe Mitrofan:

— Haide, măi, cum merge treaba?
Iar el zice: – După plan.

Noi muncim cu străduință
Și ne ținem de cuvânt:
Spre a muncii biruință
Mergem numai cu avânt.

— Bine, zice Anghelina,
Dar fruntași vom fi tot noi!
Ce conflict? Din ce pricina?
Amândoi sunt „zvenevoi”.

Fata însă, mai cu toane,
Schimbă vorba pe alt drum:
— Dar cu nunta, Mitrofane,
Tot așa ca până-acum?...

Și, cum mâna lui rămase
Lunecând pe-un ciocălău,
Fata se cam rușinase,
Dar s-a dat mai spre flăcău.

...Amândoi, unul și altul,
Roade mari au adunat
Și-mpreună cu tot satul
Nunta și-au organizat.

Și de-acum, din prima noapte,
Ei au spus așa cuvânt:
— Vom da roade și mai nalte,
Căci trăim noi cu avânt!...

LORINA BĂLTEANU

Femeia-manechin

Te-ai aranjat destul de bine, doamnă –
Stai în vitrină-n văzul tuturor,
Fapt ce mă face-a deduce: înseamnă
Că de vechi curtezani nu duci dor.
A ta frumusețe pentru orice femeie
Servește a fi un înalt etalon:
Și-n spate, și-n față oglinzi să-ți tot steie,
Și chiar subțiori – și tot lămpi de neon.
Bărbații, de-ar fi oarecum să te-admire,
Haina prinsă de umeri c-un bold
Ți-ar dezbrăca-o ușor cu-o privire,
Dar și-așa ți se vede dintr-însa un șold.
Mi-ar plăcea și mie să stau nemișcată
În vitrina de sticlă, ferită de jaf,
Sub priviri de bărbați, pățimaș sărutată
De-un singur amant – aspiratorul de praf.
Dar eu nu-s statornică, nu-s manechină,
Ci sunt o femeie cu trupul prea viu –
În parc mă cufund, mă feresc de lumină,
Și cine mi-i drag, deocamdată, nu știu...

Semnalmente

*„Ochiul meu drept se gudură
Pe lângă cel stâng...”*

Boltă cu fum de țigară,
Vânturi cu ultime știri.
Lună cu sânii afară,
Stele în rochii subțiri.

Lung se cuprind amintirile,
Scot de prin codru un cuc:
„Iaca acesta ți-i mirele –
Os de haiduc...”.

Sufletu-n trup nu mai poate:
„Strâmt mi-i aicea, nu-ncap”.
Gânduri cu coada pe spate
Zburdă prin cap.

Vis cu priință de-ntindere,
Vânt de atracții-magnet;
Brațe făcând a cuprindere,
Buze șoptindu-și discret.

Cocul din cap mi se scutură,
Sânii se autoîmping;
Ochiul meu drept mi se gudură
Galeș pe lângă cel stâng.

Pași după ușă: „Dă-mi pace!”
Ești moartă sau încă respiri?
Lampa cu ochiul îmi face:
„Iarăși amanți? Sau tot miri?...”.

Povestea unei piei de vulpe

*„...pielea de vulpe...
povestindu-mi despre-o dragoste-a ei
Cu un tânăr Vulpoi, într-o noapte cu lună.”*

Pielea de vulpe îmi mângâie gâtul
Și, ca să-mi treacă urâtul
Și simțuri rigide să-mi devină mai moi,
Cu jumătate de gură
Îmi spune de-o aventură
Ce-o avuse cu un tânăr Vulpoi
Nu demult, nu vreodată,
Ci-n ajun de-a fi împușcată:
— Ah, madam, draga mea,
Să fi văzut bibicul ce coadă avea!
Nu coadă, o-ntreagă avere!
Și ce blană! Ce ochi! Și în trup ce putere!
Nu vulpoi, ci berbec!
Și astăzi fiorii mă trec
Când îmi aduc aminte
Cum mă strângea de fierbinte,
Tot pe din spate,
Cu labele lui dinainte
În timp ce, socoate,
Cu cele de dinapoi
Se sălta cadențat,
Făcându-și datoria
De tânăr și șmecher vulpoi,
Zănatec și amorezat.
Dar a fost și el împușcat...
Pielea acum îi atârnă, probabil,
De gâtul vreunui flăcău.

Madam, ascultă, zău,
Nu poți să-l găsești pe-acest posesor?
Fii un pic mai vulpiță:
Fă-te de el că ți-i dor,
Giugiuliți-vă-n doi,
Să pot sta și eu un pic
Alături de neuitatul și dulce Vulpoi...

SERAFIM BELICOV

Eu nu-s omul care lasă

*„...am iubit și n-am lăsat
Dor, ca floarea scuturat.”*

Frunză verde matostat,
Eu sunt sincer și curat:
Să se supere și-un sat,
Ce-am iubit n-am mai lăsat.
Și iar verde trei gheorghine,
Șezi, mândruțo, că șezi bine,
Că eu te iubesc pe tine,
Și nu invers – tu pe mine.
Frunză de nu-mă-uita,
Nu-ți fă griji și nu ofta:
Eu când strâng făptura ta,
Altul n-are ce căta...

Verde zic. Unde-n poiană
Ne-am dus dragostea bălană,
Ochiul lunii, de vădană,
Și azi cată prin ocheană.
Frunză verde și-un popas,
Ce iubesc eu nu mai las,
Eu chitesc când fac un pas
Și nîcînd nu m-am retras...

Firește, totul e firesc

„Firescul din firesc...”

Mai vii la vechile omături
Cu trup albiu și brațe moi?
Nu ne-au trecut nîcîcum pe-alături,
Căci apa lor s-a scurs în noi.

Trecut trecut? Ba nu! Citescu-l,
Firește,-n forme noi firești –
Firească parte din firescul
Firescului că sunt și ești.

Firescul e firesc. Firește.
Toți la firesc doar năzuiesc:
Firesc e cel ce se ferește
De nefirescul prea firesc.

E un firesc la o durere,
Și alt firesc la bucurii;
Cînd pleci, un alt firesc se cere
Decît firescul cel cînd vii.

Firesc acum că ne-am ales cu
Firescul gând, ce-i tot firesc:
Firesc e pân' și nefirescul!
Dar ce atunci e nefiresc?...

MARCELA BENEĂ

Zgripturoaica din mine

*„Cineva m-a arătat cu degetul pe mine,
Numindu-mă zgripturoaică.”*

Într-o bună zi, moara noastră de apă
Se opri: nici tu faină,
nici tu tărâțe, nici tu urluială
și nici bulgur.
Măi, ce putea să se întâmple?
Pur și simplu, i se luase apele –
secase pârăul, și lopețile morii
încremeniseră în aer
ca niște dinți de fosilă preistorică.
Și atunci lumea zise că apele pârăului
i le uscaseră o vrăjitoare.
Și s-a pus întrebarea:
— Dar cine-i vrăjitoarea?

O babă uitată de vreme,
îndemnată de nu știu cine,
m-a arătat cu degetul anume pe mine,
numindu-mă zgripturoaică.
Eu – fuga acasă
și toată noaptea întunecoasă
am plâns cu atâta părere de rău,
că lacrimile au început
a-mi curge pârău.
Și când zorii se arătară,
pârăul meu de lacrimi
a ajuns pân' la moară
și – cine s-ar fi gândit? –
moara s-a pornit!
Și dă-i iar făină, și dă-i iar tărâțe,
și saci de urluială, și saci de bulgur...
Dar, dacă am pornit iar moara,
înseamnă că eu sunt Zgripturoaica,
și, de atunci, tot mai plâng din greu,
iar moara se-nvârte mereu...

Dorul, pajura și carnea dulce

*„La întoarcere
mi-a cerut din nou carne dulce...”*

Astă-noapte, dragul meu, după cum știi,
urcându-mă pe spinarea pajurii,
am zburat până la casa ta
și te-am văzut prin fereastră
cum îți făceai patul înainte de culcare.
O, dacă ai ști cât de mult mă costă
aceste zboruri nocturne!

În drum spre tine, pajura mi-a cerut din nou
carne dulce – i-am jertfit amândouă pulpele,
căci de! trebuia să-i remunerez serviciul.
Șchiopătam atât de tare, încât fără de cârje
nici nu mă puteam ține pe picioare.
Dar, la întoarcere,
pajura iar mi-a cerut carne dulce:
mi-am jertfit sânii –
i-am tăiat și-i i-am dat,
numai nu-ți face griji – de atâta dor,
eu cred că vor crește-napoi destul de ușor.
Dar mâine iar am să-ți vin în zbor,
și pajura care m-aduce
iar o să-mi ceară carne dulce,
și-atunci ce să-i mai dau?
Știi ce? Ți-oi spune-o pe șleau:
de vrei mireasă să-ți fiu,
ia-mă la tine cât nu-i târziu,
că, de-o să-i tot dau pajurii
din trupul meu câte-o bucățică,
am să ajung o calică
și n-o să mai fiu bună de nimică...